

Arrest

nr. 290 837 van 22 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HERSENS
Rue Jondry 2A
4020 LIÈGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 30 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. HERSENS en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 15 januari 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 18 januari 2021 om internationale bescherming. Op 30 mei 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 1 juni 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S. M. A. (...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent afkomstig uit Stanadar, een dorp gelegen in het Kot district, provincie Nangarhar. U bent Pashtun van etnische origine en bent

een soenniet. U bent gehuwd en heeft twee kinderen. U bent tot de vierde graad naar school gegaan. Vanwege de indiensttreding van uw broer in het leger, uw vaders ouderdom en de jonge leeftijd van uw andere broer werd u genoodzaakt om te stoppen met school zodat u verantwoordelijkheid kon opnemen en zich kon bezighouden met de dieren en het cultiveren van tarwe en maïs op de velden. Wegens financiële problemen is uw broer, S. (...), in dienst getreden bij het leger, zo'n dertien à veertien jaar geleden. Hij was eerst gewone soldaat in het nationaal leger, maar na het slagen van een test werd hij geaccepteerd in het commando. Hij kwam na vier à vijf maanden naar huis en sprak over zijn militaire operaties, over de gevechten waar hij aan had deelgenomen en over de slachtoffers die gevallen waren. Uw neef en oom, die ook in het leger dienden, wisten van uw broer zijn job af en de andere dorpingen begonnen vragen te stellen als iemand lang weg bleef. Uw broer deed alsof hij in een textiel shop werkte in Kabul. De dorpsoudsten vertelden dit ook zo aan de leden van taliban ter verdediging van uw broer. Uiteindelijk kwam de taliban te weten dat uw broer diende in het nationaal leger omwille van een onenigheid tussen uw oom en een andere partij over gronden. Het bleek dat iemand van die partij lid was van de taliban. Deze persoon heeft informatie gelekt om jullie te verzwakken. De taliban had tegen uw vader reeds twee keer gezegd dat zijn zoon moest stoppen met zijn dienst. Uw vader deed alsof hij het zou zeggen als uw broer zou terugkeren, maar hij kwam pas na langere tijd terug naar huis. Toen uw broer eenmaal enkele dagen thuis was, naderde de taliban in een ochtend voor de eerste keer uw huis. De honden bij uw huis hadden geblaft, waardoor de vrouw van uw oom had gezien wie er naderde. Ze vroeg u om haar te volgen zodat jullie zich konden verbergen. Ze nam u mee naar het huis van uw maternale oom, in Kalawal. Uw broer S. (...) was op dat moment ook in uw huis, maar is sinds het bezoek van de taliban vermist. Tot nu toe heeft u niets van hem gehoord of gezien. U bent anderhalve maand à twee maanden in Kalawal verbleven. U bent destijds binnen gebleven in een aparte kamer, niemand wist van uw aanwezigheid. Tijdens het bezoek van de taliban, waren alleen nog uw ouders en de vrouwen aanwezig in uw woning. De taliban hadden gezegd dat ze jullie zochten en jullie niets zouden aandoen. Ze hadden het huis doorzocht, maar konden u en uw broer niet vinden. Toen uw familieleden een tijdje in het huis van uw maternale oom verbleven, lieten de taliban een brief achter bij uw huis. Na overleg tussen de dorpsoudsten en de taliban, mocht uw familie terugkeren naar hun huis. Omdat u vreesde voor uw veiligheid, besloot u het land te verlaten. U reisde naar Kabul en Nimruz om vervolgens naar Iran te gaan. U werd niet persoonlijk benaderd door de taliban, noch bedreigd. U vreest bij terugkeer gedood te worden door de taliban. Op 15 januari 2021 bent u in België gearriveerd en op 18 januari 2021 dient u hier een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de volgende documenten voor: uw originele taskara (Afghaans identiteitsbewijs), alsook die van uw vader, broer, vrouw en 2 kinderen; een kopie van een dreigbrief van de taliban; een kopie van een diploma van uw broer uitgevaardigd door het ministerie van nationale defensie; een kopie van een certificaat van uw broer uitgevaardigd door het ministerie van nationale defensie; een appreciatie certificaat van uw broer van de Omid-e-Mushtarak organisatie; uw originele huwelijksakte en de originele enveloppe waarmee de documenten verstuurd zijn.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §A, lid 2 van de

Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

Vooreerst is het opvallend te noemen dat u weinig op de hoogte bent van de precieze job en werkzaamheden van uw broer S. (...), wat nochtans aan de basis zou liggen van uw ingeroepen vrees.

De beschrijving die u geeft van de activiteiten van uw broer S. (...) bij het leger blijft zeer algemeen en oppervlakkig. U geeft niet de minste concrete informatie met betrekking tot de dagelijkse activiteiten van uw broer. Uw gebrekkige kennis over het profiel van uw broer is moeilijk verenigbaar met uw ingeroepen vluchtmotieven, gezien beide onlosmakelijk verbonden zijn. Wanneer u een eerste maal gevraagd wordt naar de laatste functie van uw broer bij het nationale leger, zegt u geen recente documenten met betrekking tot uw broer te hebben. Nogmaals gevraagd wat de functie van uw broer was, zegt u in zeer algemene bewoordingen dat uw broer naar (militaire) 'operaties' ergens in de stad Kabul ging. Omdat u nog steeds geen duidelijk zicht biedt op de functie van uw broer, vraagt het CGVS een derde maal naar de functie van uw broer. U stelt dat uw broer eerst soldaat was maar dat toegelaten werd 'in het commando' en vervolgens luitenant werd. U voegt tegelijk toe dat u niet zeker bent van de functie van uw broer (zie CGVS, p. 14). Gevraagd te vertellen wat u allemaal weet over de taken van uw broer bij zijn laatste functie, zegt u onmiddellijk dat u niet veel weet maar dat uw broer in de hoofdstad was gestationeerd. U voegt toe dat uw broer op missie was. Of uw broer al dan niet mensen arresteerde tijdens zijn job, zegt u enkel dat u dit niet weet (CGVS, p. 16). De informatie dewelke u wel weet over uw broer is de soort wapens uw broer hanteerde, waar hij in het algemeen gestationeerd werd (Kabul), hoeveel zijn salaris was en de plaats van zijn opleiding. U tracht uw gebrekkige kennis over uw broer goed te spreken met het excuus dat uw broer weinig zou verteld hebben over zijn job omdat 'u er niet mocht over praten in het bijzijn van moeder'. Gezien het belang van de job van uw broer in uw asielmotieven, is het niet aannemelijk dat u niet beter op de hoogte bent. Dat uw broer werd gerekruteerd op 16 à 17 jarige leeftijd, is evenmin weinig aannemelijk omdat het ANA geen minderjarigen werft als soldaat zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (CGVS, p. 14). Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. U zegt hierover dat uw broer eerst geweigerd werd maar dat hij toch werd aangeworven na tussenkomst van een lokale leider. In elk geval, gezien uw broer al dertien à veertien jaar voor het leger zou gewerkt hebben, zonder dat hij concrete info heeft gedeeld over zijn job komt niet geloofwaardig over. Het gegeven dat u niet de nodige stappen hebt gezet om meer te weten te komen over het profiel van uw broer, is eveneens moeilijk te verenigen met uw ingeroepen vrees. Temeer de activiteiten van uw broer de aanleiding vormden voor uw persoonlijke moeilijkheden in Afghanistan. Uw desinteresse relateert dan ook ernstig uw ingeroepen vluchtmotieven. (CGVS, p. 13). U verklaart dat uw vader uw broer nooit eerder had ingelicht over de waarschuwingen van de taliban omdat uw vader niet in het bezit was van een gsm en ouderen geen mobiele telefoons gebruiken, wat geen verklaring biedt voor de onverschillige houding van uw vader. Uw broer was wel in het bezit van een mobiele telefoon (CGVS, p. 14 en 26). Dat uw vader niet de moeite nam om op andere wijze uw broer te waarschuwen, zoals de eenvoudige oplossing door bijvoorbeeld een andere persoon met een mobiele telefoon uw broer op te bellen, is opmerkelijk aangezien de waarschuwingen van de taliban wel degelijk ernstig waren en meerdere keren plaatsvonden. Zo werd uw vader tweemaal gezegd door de taliban dat hij zijn zoon moest dwingen om met zijn job te stoppen. Uw gebrekkige, niet doorleefde en oppervlakkige verklaringen kunnen bijgevolg niet overtuigen.

Dat u niets over de huidige situatie van uw broer afweet is eveneens bevreemdend te noemen. U verklaart hierover dat uw broer verdwenen is en niet geweten is waar hij is of hoe hij is. U voegt het volgende toe: "Als hij in leven zou zijn, zou hij naar huis terug keren en als hij dood zou zijn dan kwamen we het wel te weten". De vraag die zich hier opdringt is om welke reden uw broer uw familie niet zou contacteren. Zo verklaart u dat uw broer een eigen mobiele telefoon had (CGVS p. 14). Dat u twee jaar na de verdwijning van uw broer nog steeds geen nieuwe informatie bekam over het lot van uw broer doet verdere rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Temeer uw verklaringen over de omstandigheden van de verdwijning van uw broer evenmin eensluidend zijn (CGVS, p. 14 en 15). Uw broer zou ongeveer twee maanden voor uw vertrek, met name in de maand saur van het jaar 1399 (april of mei 2020), verdwenen zijn (zie DVZ, Verklaring DVZ, 04/02/2021, p. 12). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS zegt u dat u en uw broer samen thuis waren toen de taliban uw woning binnenvielen. U zegt eerst dat uw broer toen meegenomen werd om kort daarop te verklaren dat jullie allebei op het zelfde moment wegliepen en u niet weet of uw broer door de taliban werd gevangengenomen. U geeft echter niet de minste concrete informatie over de omstandigheden van de verdwijning of mogelijke ontvoering van uw broer door de taliban. Gelet op uw bewering dat naast u en uw broer, ook uw vader en de vrouwen thuis waren toen de taliban de woning binnenvielen; is het eigenaardig dat niemand getuige zou zijn geweest van wat er met

uw broer gebeurde of enige informatie kan delen van wat er met uw broer gebeurde. Uw broer was immers het hoofd doelwit van de taliban wegens zijn profiel. Dat het dan net u is die door het ingrijpen van een alerte tante aan de taliban kon ontkomen, zo zou deze tante u hebben weggeleid uit het huis in een doek zonder zich te bekommeren om uw broer, komt eveneens ongerijmd over. Uw verklaringen over uw broer en zijn huidige verblijfplaats komen verder in het gedrang wanneer blijkt dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 februari 2021 nog beweert dat uw broer S. (...) (DVZ: S. (...)) in Kabul woont. U blijkt evenmin in uw CGVS Vragenlijst op de DVZ met geen woord te reppen over de verdwijning of ontvoering van uw broer (DVZ, CGVS Vragenlijst). Gezien in deze vragenlijst gevraagd wordt om uw vrees bij terugkeer en de voornaamste elementen en feiten weer te geven, kan er geen begrip worden opgebracht voor het gegeven dat u niets verteld over de verdwijning van uw broer S. (...).

In zoverre er nog geloof zou kunnen worden gehecht aan uw verklaring dat uw broer bij de voormalige Afghaanse overheid werkzaam was, betekent dit niet dat er automatisch een vrees in uw hoofde kan worden vastgesteld. U dient deze vrees immers te concretiseren en individualiseren, waarin u niet geslaagd bent zoals blijkt uit voorgaande. U zegt enkel dat de taliban u als alternatief zouden meenemen als uw broer zich niet presenteerde aan hun (CGVS, p. 26). Er kan echter niet worden ingezien waarom de taliban u zou willen rekruteren wanneer u niet voor de overheid zou gewerkt hebben maar wel uw broer. Immers, in deze context kan u bezwaarlijk worden beschouwd als een betrouwbare rekrut. Voorts dient er op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: een kopie van een dreigbrief van de taliban; een kopie van een diploma van uw broer uitgevaardigd door het ministerie van nationale defensie; een kopie van een certificaat van uw broer uitgevaardigd door het ministerie van nationale defensie; een appreciatie certificaat van uw broer van de Omid-e-Mushtarak organisatie; uw originele huwelijksakte en de originele enveloppe waarmee de documenten verstuurd zijn. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat in Afghanistan corruptie wijdverspreid is en dat allerlei documenten al dan niet tegen betaling verkregen kunnen worden. Dit maakt dat de bewijswaarde van de door u voorgelegde stukken ernstig gerelativeerd dient te worden. Aan door een verzoeker bijgebrachte documenten kan bovendien slechts bewijswaarde worden toegekend voor zover deze stukken gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Ook deze documenten werpen dus geen ander licht op de gedane vaststellingen van het CGVS. Voorts legde u de volgende documenten neer: uw originele taskara, alsook die van uw vader, broer, vrouw en 2 kinderen. Deze stukken staven onder meer uw identiteit, uw Afghaanse nationaliteit en uw herkomst uit Kot, evenals de identiteit, nationaliteit en herkomst van uw familie. Dit zijn gegevens die op zich niet betwist worden door het CGVS. De door u bijgebrachte stukken doen dan ook niets af aan de gedane vaststellingen omtrent uw asielrelaas.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken

gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land

blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U brengt geenszins een hoger niveau van individuele elementen aan die doen besluiten tot het bestaan van een reëel risico in uw hoofde. Er kan aldus geconcludeerd worden dat er in uw hoofde geen persoonlijke omstandigheid bestaat die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09,

M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vermederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022 en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden

van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar

België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrees. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*”, van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*”, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de samenwerkingsplicht. Tevens is verzoeker van oordeel dat de adjunct-commissaris een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt.

Vooreerst citeert verzoeker de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen en geeft hij daarbij een inhoudelijke toelichting. Vervolgens voert hij een theoretisch betoog over de bewijslast.

Verzoeker meent dat hem de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend en onderbouwt dit als volgt:

“6.2.1. De broer van de verzoekende partij was werkzaam bij het leger

21. De verzoekende partij uit vrees te hebben ten gevolge van familieleden die in het leger werkzaam waren, onder wie zijn broer.

22. De verwerende partij trekt dit in twijfel omdat de broer S. (...) op 16 à 17-jarige leeftijd werd gerekruteerd en dat, volgens haar informatie, het Afghaanse leger geen minderjarigen rekruteert.

23. Er dient desondanks te worden benadrukt dat dit wel het geval is :

“(…)”¹³

“(…)”¹⁴

24. De verwerende partij verwijt de verzoekende partij te weinig kennis te hebben over de functies en activiteiten van haar broer in het leger. Het spreekt voor zich dat daar niet uitvoerig over wordt gesproken. De verzoekende partij legde tijdens het persoonlijk onderhoud uit dat :

“(…)”¹⁵

25. Het is tevens op speculatieve wijze dat de verwerende partij in de bestreden beslissing aangeeft dat de vader van de verzoekende maar een mobiele telefoon had moeten vinden of die van een buur had moeten gebruiken om diens broer telefonisch in te lichten over de bedreigingen vanwege Taliban dat deze met zijn werk bij het leger moest stopzetten.¹⁶ Het CGVS oordeelt hier zonder nog maar zelfs kennis te hebben van de al dan niet aanwezige mogelijkheden die hiertoe bestaan, des te meer in een provincie met veel Taliban en Talibanaanhangers waar men zich dus niet vanzelfsprekend kan beroepen op hulp van derden om dergelijk bericht over te brengen.

26. Daar waar het CGVS stelt dat de verzoekende partij zich tegenspreekt in 2 opeenvolgende vragen, moet worden opgemerkt dat de verzoekende partij net verdere uitleg bood over de omstandigheden waarin S. (...) verdwenen is :

"(...)"¹⁷

27. Opnieuw is het zonder enige fundering dat de verwerende partij meent dat de geloofwaardigheid van de verzoekende partij in het gedrang wordt gebracht door het feit dat zij 2 jaar na de verdwijning van haar broer geen enige informatie heeft over hem. Dit is nochtans eigen aan een verdwijning... Dit geldt ook voor de verbazing die de verwerende partij uit aangaande het feit dat de broer geen contact opnam.¹⁸

28. De verwerende partij confronteerde de verzoekende partij geenszins over Kabul die als verblijfplaats werd aangegeven bij DVZ voor zijn broer S. (...), die uiteindelijk plaats is waar deze op missie ging.¹⁹

29. De verwerende partij kaart tevens aan dat de verzoekende partij geen woord heeft gerept over de verdwijning van zijn broer bij DVZ terwijl hij wel aangaf dat taliban erachter gekomen waren dat S. (...) bij het leger werkte en dat zij een inval pleegden op het huis. Het is ook op dat moment dat de S. (...) is verdwenen.²⁰

30. De Taliban hebben, na het vertrek van de verzoekende partij nog navraag gedaan naar haar : "(...)"²¹

31. Het lijkt ook logisch dat wanneer zeldzame contacten met de familie dienen te geschieden van hoger in de bergen om internetsignaal op te vangen, er geen diepgaande conversaties kunnen plaatsvinden over de familieproblemen etc. Voor het interview was het immers meer dan een maand geleden dat de verzoekende partij nog contact had kunnen leggen met zijn familie.²²

32. Het feit dat familieleden hebben gewerkt voor vorige overheid kan, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert wel weerslag hebben voor de verzoekende partij.

33. Familieleden van mensen die door de taliban op die grond worden gezocht kunnen namelijk zelf door de taliban worden gevisieerd. In casu, werden er reeds in Afghanistan bedreigingen geuit en werd er een dreigbrief achtergelaten :

"(...)"²³

34. Zo leest men in de COI-focus van januari 2022. Zeker in de provincie Nangarhar is dit fenomeen verontrustend :

"(...)"²⁴

35. Doordat de taliban over het hele land aanwezig en aan de macht zijn, is er geen enkele plaats in Afghanistan waar de verzoekende partij op heden veilig kan leven zoals de verwerende partij het tot voor kort stelde aangaande Kaboel als veilig intern vluchtalternatief.

6.2.2. Terugkeer uit het Westen

36. In het arrest van 31 maart 2022 met nummer 270 813, werd het CGVS opgelegd om de invloed van de terugkeer uit het Westen te onderzoeken:

« (...) »

37. Dit is onderhavig dossier niet gebeurd. Er werden de verzoekende partij geen vragen gesteld hieromtrent zodat er geen onderzoek plaatsvond over dit aspect.

38. De verwerende partij houdt zich immers zonder meer aan een gestereotypeerde motivering zonder zich te hebben gehouden aan de samenwerkingsplicht :

"(...)"

39. De motivering volgens de welke uit geen bronnen blijkt dat terugkeerders worden gemishandeld door taliban en dat "als dit het geval was geweest" instellingen of organisaties dit zouden hebben gemeld terwijl men weet dat de toegang tot informatiebronnen verhinderd wordt (zie infra 6.3.1.) kan niet worden bijgetreden.

40. Taliban hebben namelijk aangekondigd dat asielzoekers die na afwijzing in Europa zouden worden teruggestuurd naar Afghanistan zouden worden beticht en dat hun rechtbank over hun lot zou beslissen:

"(...)"²⁶

41. Dat de rechtbank en het rechtssysteem der Taliban niet de nodige waarborgen kan bieden aan de terugkeerder zal niemand verbazen. In die zin :

"(...)"²⁷

42. NANSSEN bevestigt immers dat Afghanen die terugkeren naar Afghanistan worden beschouwd als "ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders" die door hun "gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van de religie" die hen wordt toegeschreven vallen onder artikel 48/3, §5 van de Vreemdelingenwet:

"(...)"²⁸

43. In dezelfde zin, het EASO-rapport van 2 september 2020 :

"(...)"²⁹

44. Hieruit blijkt aldus voldoende dat de verzoekende partij risico op vervolging, doch minstens op ernstige schade, loopt ingeval zij op heden zou terugkeren naar Afghanistan. Conform artikel 48/6, §5 van de

Vreemdelingenwet is het net dat actueel risico op het moment van het nemen van de beslissing dat moet worden beoordeeld."

Wat betreft de vluchtelingenstatus besluit verzoeker als volgt:

"45. Er dient aldus te worden vastgesteld dat de verwerende partij een manifeste appreciatiefout beging door geen rekening te hebben gehouden met objectieve elementen en met informatiebronnen waaruit men kan besluiten dat :

- de broer van de verzoekende partij weldegelijk voor de overheid werkzaam was en hieruit een reële vrees tot vervolging volgt.

- de verzoekende partij op grond van zijn verblijf in het Westen een reële vrees tot vervolging kent.

46. De bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd en heeft de verwerende partij het nagelaten rekening te houden met alle elementen in het nemen van haar beslissing tegen de vereisten van artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet.

47. Zodoende, is de verwerende partij is klaarblijkelijk tekortgeschoten in de naleving van de beginselen met betrekking tot het behoorlijk bestuur, haar redelijkheids-, zorgvuldigheids- en onderzoeksplicht evenals haar motivatieplicht ex artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, nu de kwestieuze beslissing noch correct in rechte noch correct in feite is gemotiveerd.

48. De verzoekende partij dient dusdanig de vluchtelingenstatus ex artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet te worden verleend."

Ondergeschikt stelt verzoeker dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend. Hij verwijst wat dit betreft in de eerste plaats naar de persoonlijke omstandigheden die hij reeds uiteengezet heeft als reden waarom hij van mening is dat hem de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend. Daarna wijst hij ook nog op de algemene situatie, waarbij hij een omstandige uiteenzetting geeft over het geweld in Afghanistan en in de provincie Nangarhar en over de humanitaire crisis in Afghanistan. Hij besluit wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus als volgt:

"82. Het CGVS is dusdanig tekortgeschoten in de beginselen van behoorlijk bestuur, in haar onderzoeksplicht, haar zorgvuldigheids- en samenwerkingsplicht door het te hebben nagelaten rekening te houden met het profiel van de verzoekende partij, de veiligheidssituatie, de socio-economische situatie evenals het risico op onmenselijke en vernederende behandeling ingeval van terugkeer.

83. De verwerende partij heeft niet beantwoord aan de vereisten van artikel 48/5 (nood aan een effectieve bescherming van niet-tijdelijke aard) en van artikel 48/6, §5 (rekening houden met alle elementen) van de Vreemdelingenwet.

84. De beslissing van het CGVS is daarom niet behoorlijk gemotiveerd naar de maatstaven van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

85. De subsidiaire bescherming dient aan de verzoekende partij te worden verleend."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 9 mei 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 4 november 2022, aan de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023, aan het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022, aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EASO van januari 2022, aan het rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van EUAA van augustus 2022, aan het "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van EASO van augustus 2020 en aan het rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van EUAA van augustus 2022.

2.2.3. Bij een op 14 mei 2023 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een attest van Terre des Hommes met beëdigde vertaling (stuk 1), een taalattest (stuk 2), foto's van zijn broer S. in legeruniform (stuk 3), een foto van een gedode dorpeling (stuk 4) en een foto van een gedode maternale oom (stuk 5). In deze aanvullende nota

reageert verzoeker tevens op de aanvullende nota van verwerende partij over de algemene situatie in Afghanistan.

2.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer met een verklaring van zijn werkgever (stuk 1) en een loonfiche (stuk 2).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 *in casu* geschonden kan zijn. Deze bepaling betreft de situatie waarin de (adjunct-)commissaris-generaal zich in zijn beslissing baseert op informatie die telefonisch of via e-mail werd verkregen van een persoon of instelling om bepaalde feitelijke aspecten van een specifiek asielrelaas na te gaan, wat *in casu* niet het geval is.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”* en van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*, moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat deze onderdelen van het middel als onontvankelijk moeten worden beschouwd.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of dat hij bij een

eventuele terugkeer een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet nu (i) hij weinig op de hoogte is van de precieze job en werkzaamheden van zijn broer S., (ii) het weinig aannemelijk is dat zijn broer werd gerekruteerd op 16 à 17-jarige leeftijd, (iii) hij geen verklaring biedt voor de onverschillige houding van zijn vader, (iv) hij niets afweet over de huidige situatie van zijn broer, hij geen eensluidende verklaringen aflegde over de omstandigheden van de verdwijning van zijn broer en hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) met geen woord gerept heeft over de ontvoering of verdwijning van zijn broer, (v) er niet kan worden ingezien waarom de taliban hem zouden willen rekruteren en (vi) de door hem bijgebrachte stukken niets afdoen aan de gedane vaststellingen omtrent zijn asielaanspraak, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er in zijn hoofd geen persoonlijke omstandigheid bestaat die tot gevolg heeft dat hij, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (D) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten omwille van problemen met de taliban. Deze zouden zijn te weten gekomen dat de broer van verzoeker in het nationale leger werkte en zouden verzoekers vader twee keer gezegd hebben dat zijn zoon moest stoppen met zijn dienst. Toen verzoekers broer enkele dagen thuis was, zouden de taliban verzoekers huis benaderd hebben. Verzoeker zou zich toen hebben kunnen verbergen in het huis van zijn maternale oom, maar zijn broer zou sinds die dag vermist zijn. Daarna zouden de taliban nog eens zijn teruggekeerd naar verzoekers huis en daar een dreigbrief hebben achtergelaten. Omdat hij vreesde voor zijn veiligheid verliet verzoeker zijn land. Bij terugkeer stelt hij te vrezen dat de taliban hem zullen doden.

Ter staving van zijn aanspraak legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure zijn huwelijksakte, zijn *taskara*, de *taskara's* van zijn vrouw, kinderen, vader en broer en een enveloppe voor, alsook fotokopieën van een dreigbrief van de taliban, van een diploma van zijn broer uitgevaardigd door het ministerie van nationale defensie, van een certificaat van zijn broer uitgevaardigd door het ministerie van nationale defensie en van een appreciatiebrief van de Omid-e-Mushtarak organisatie ten aanzien van zijn broer (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met 'documenten').

De *taskara's* en de huwelijksakte hebben betrekking op de identiteit en herkomst van verzoeker en zijn familieleden, die *in casu* niet worden betwist. Deze documenten staven echter op geen enkele wijze de problemen die verzoeker beweert te hebben gekend in Afghanistan. Uit de enveloppe kan blijken dat verzoeker post ontvangt uit Afghanistan. Ook dit wordt *in casu* niet betwist, doch ook hiermee toont verzoeker zijn problemen in Afghanistan niet aan.

Wat betreft de dreigbrief, het diploma, het certificaat van het ministerie van nationale defensie en de appreciatiebrief, wordt in de bestreden beslissing gewezen op informatie waaruit blijkt dat in Afghanistan corruptie wijdverspreid is en dat allerlei documenten al dan niet tegen betaling verkregen kunnen worden, wat maakt dat de bewijswaarde van de door verzoeker voorgelegde stukken ernstig moet worden gerelativeerd. Verzoeker betwist deze informatie, noch de gevolgtrekking die de adjunct-commissaris daaruit trekt. Deze informatie lijkt bovendien te worden ondersteund door het gegeven dat de dreigbrief gedateerd is op 20/10/1441, dus bijna vijftig jaar nadat verzoekers broer volgens de vertaling van de voorgelegde certificaten trainings- en gevechtscursussen heeft gevolgd, wat onmogelijk is.

De landeninformatie waaraan verzoeker in zijn verzoekschrift en zijn op 14 mei 2023 neergelegde aanvullende nota refereert, heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die verzoeker aanvoert en kan dan ook niet volstaan om deze feiten aan te tonen.

Wat betreft het attest van Terre des Hommes dat verzoeker bij zijn op 14 mei 2023 neergelegde aanvullende nota voegt (stuk 1), stelt de Raad vooreerst vast dat het slechts een fotokopie betreft en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën slechts een beperkte bewijswaarde kan worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien is de datum van dit document onleesbaar en betreft het een document met een gesolliciteerd karakter, zodat er hoe dan ook zeer weinig bewijswaarde van uitgaat. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat verzoeker op geen enkel moment in de loop van de administratieve procedure gewag heeft gemaakt van zijn vrijwilligerswerk in Afghanistan bij deze humanitaire organisatie, zelfs niet wanneer hem werd gevraagd of hij lid of sympathisant was van een politieke partij of van een andere groepering, een vraag die hij negatief beantwoordde (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11), en wanneer hem gevraagd werd naar zijn beroep of bezigheden in zijn land (*ibid.*, p. 11-12). Hij verschaft in zijn aanvullende nota ook geen enkele toelichting bij zijn werkzaamheden voor deze organisatie en geeft niet aan dat hij hierdoor problemen heeft gekend in Afghanistan, laat staan dat hij aantoont dat de taliban of eender welke mogelijke actor van vervolging in Afghanistan van deze werkzaamheden op de hoogte zijn en dat hij daardoor vervolging riskeert bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker geeft ter terechtzitting nog aan dat hij activiteiten deed met en les gaf aan de Afghaanse kinderen in zijn dorp. Dit betreft evenwel een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien niet strookt met het gegeven dat hij op het CGVS nadrukkelijk ontkende dat hij ooit gezegd had dat hij leerkracht was toen hem erop werd gewezen dat hij tijdens het interview bij de DVZ gezegd had dat hij leerkracht was (*ibid.*, p. 12). Gelet op deze vaststellingen en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (adm. doss., stuk 7, map met 'landeninformatie', COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021 (update)), hecht de Raad geen bewijswaarde aan het attest van Terre des Hommes en aan de door verzoeker daaraan gekoppelde vrees.

Het taalattest dat verzoeker bij zijn op 14 mei 2023 neergelegde aanvullende nota voegt (stuk 2), heeft betrekking op een cursus Frans die verzoeker in België gevolgd heeft en heeft geen betrekking op de door hem aangehaalde problemen in Afghanistan, zodat dit attest deze problemen niet kan staven.

Op basis van de fotokopieën van foto's die verzoeker bij zijn op 14 mei 2023 neergelegde aanvullende nota voegt (stukken 3, 4 en 5), kan niet objectief worden vastgesteld wie de personen zijn die worden afgebeeld, noch wat hun banden met verzoeker zijn. Dat het zou gaan om verzoekers broer, een gedode dorpeling en een gedode maternale oom is dan ook een loutere bewering. Hoe dan ook kan uit de foto's niet blijken waar, wanneer en in welke omstandigheden de betrokkenen zijn overleden, zodat hiermee niet wordt aangetoond dat de maternale oom van verzoeker zou zijn gedood omdat zijn broer bij de lokale politie werkzaam was.

De verklaring van zijn werkgever (stuk 1) en de loonfiche (stuk 2) die verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt, hebben betrekking op zijn tewerkstelling in België en niet op de door hem aangehaalde problemen in Afghanistan, die hiermee dan ook niet worden gestaafd.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden besloten dat de door verzoeker voorgelegde stukken volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet verder worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Wat dit betreft, stelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing vooreerst vast dat verzoeker weinig op de hoogte is van de precieze job en werkzaamheden van zijn broer S., terwijl dit aan de basis zou liggen van de door hem ingeroepen vrees, en dat verzoekers gebrekkige, niet doorleefde en oppervlakkige verklaringen niet kunnen overtuigen. Hij onderbouwt deze vaststellingen als volgt:

“De beschrijving die u geeft van de activiteiten van uw broer S. (...) bij het leger blijft zeer algemeen en oppervlakkig. U geeft niet de minste concrete informatie met betrekking tot de dagelijkse activiteiten van uw broer. Uw gebrekkige kennis over het profiel van uw broer is moeilijk verenigbaar met uw ingeroepen vluchtmotieven, gezien beide onlosmakelijk verbonden zijn. Wanneer u een eerste maal gevraagd wordt naar de laatste functie van uw broer bij het nationale leger, zegt u geen recente documenten met betrekking tot uw broer te hebben. Nogmaals gevraagd wat de functie van uw broer was, zegt u in zeer algemene bewoordingen dat uw broer naar (militaire) ‘operaties’ ergens in de stad Kabul ging. Omdat u nog steeds geen duidelijk zicht biedt op de functie van uw broer, vraagt het CGVS een derde maal naar de functie van uw broer. U stelt dat uw broer eerst soldaat was maar dat toegelaten werd ‘in het commando’ en vervolgens luitenant werd. U voegt tegelijk toe dat u niet zeker bent van de functie van uw broer (zie CGVS, p. 14). Gevraagd te vertellen wat u allemaal weet over de taken van uw broer bij zijn laatste functie, zegt u onmiddellijk dat u niet veel weet maar dat uw broer in de hoofdstad was gestationeerd. U voegt toe dat uw broer op missie was. Of uw broer al dan niet mensen arresteerde tijdens zijn job, zegt u enkel dat u dit niet weet (CGVS, p. 16). De informatie dewelke u wel weet over uw broer is de soort wapens uw broer hanteerde, waar hij in het algemeen gestationeerd werd (Kabul), hoeveel zijn salaris was en de plaats van zijn opleiding. U tracht uw gebrekkige kennis over uw broer goed te spreken met het excuus dat uw broer weinig zou verteld hebben over zijn job omdat ‘u er niet mocht over praten in het bijzijn van moeder’. Gezien het belang van de job van uw broer in uw asielmotieven, is het niet aannemelijk dat u niet beter op de hoogte bent. Dat uw broer werd gerekruteerd op 16 à 17 jarige leeftijd, is evenmin (...) aannemelijk omdat het ANA geen minderjarigen werft als soldaat zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (CGVS, p. 14). Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. U zegt hierover dat uw broer eerst geweigerd werd maar dat hij toch werd aangeworven na tussenkomst van een lokale leider. In elk geval, gezien uw broer al dertien à veertien jaar voor het leger zou gewerkt hebben, zonder dat hij concrete info heeft gedeeld over zijn job komt niet geloofwaardig over. Het gegeven dat u niet de nodige stappen hebt gezet om meer te weten te komen over het profiel van uw broer, is eveneens moeilijk te verenigen met uw ingeroepen vrees. Temeer de activiteiten van uw broer de aanleiding vormden voor uw persoonlijke moeilijkheden in Afghanistan. Uw desinteresse relateert dan ook ernstig uw ingeroepen vluchtmotieven. (CGVS, p. 13). U verklaart dat uw vader uw broer nooit eerder had ingelicht over de waarschuwingen van de taliban omdat uw vader niet in het bezit was van een gsm en ouderen geen mobiele telefoons gebruiken, wat geen verklaring biedt voor de onverschillige houding van uw vader. Uw broer was wel in het bezit van een mobiele telefoon (CGVS, p. 14 en 26). Dat uw vader niet de moeite nam om op andere wijze uw broer te waarschuwen, zoals de eenvoudige oplossing door bijvoorbeeld een andere persoon met een mobiele telefoon uw broer op te bellen, is opmerkelijk aangezien de waarschuwingen van de taliban wel degelijk ernstig waren en meerdere keren plaatsvonden. Zo werd uw vader tweemaal gezegd door de taliban dat hij zijn zoon moest dwingen om met zijn job te stoppen. Uw gebrekkige, niet doorleefde en oppervlakkige verklaringen kunnen bijgevolg niet overtuigen.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en pertinent zijn, te weerleggen of te ontkrachten.

Verzoeker betwist dat het Afghaanse leger geen minderjarigen rekruteert en verwijst daartoe naar algemene informatie waaruit hij in zijn verzoekschrift tevens citeert. Deze informatie blijkt evenwel geen betrekking te hebben op rekrutering van minderjarigen door de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), terwijl de informatie waarop de bestreden beslissing gesteund is daar wel specifiek betrekking op heeft. Aldus weerlegt verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat zijn broer werd gerekruteerd op 16 à 17 jarige leeftijd omdat het Afghaanse nationale leger geen minderjarigen werft als soldaat zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) beschikt niet.

Verzoeker laat voorts nog gelden dat het voor zich spreekt dat er niet uitvoerig wordt gesproken over de functies en activiteiten van zijn broer in het leger en citeert daarbij uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Hij beperkt zich hiermee evenwel opnieuw tot het louter vergoelijken van zijn gebrekkige kennis over de precieze job en werkzaamheden van zijn broer, zonder de concrete vaststellingen daarover, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen. Zoals in de bestreden beslissing

terecht wordt gesteld, is het gegeven dat verzoeker niet de nodige stappen heeft gezet om meer te weten te komen over het profiel van zijn broer moeilijk te verenigen met de door hem ingeroepen vrees.

Ten slotte acht verzoeker het speculatief dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat zijn vader maar een mobiele telefoon had moeten vinden of die van een buur had moeten gebruiken om zijn broer telefonisch in te lichten over de bedreigingen vanwege taliban. Hij verwijt de adjunct-commissaris te oordelen zonder kennis te hebben van de al dan niet aanwezige mogelijkheden die er bestaan in een provincie met veel taliban(aanhangers) *“waar men zich dus niet vanzelfsprekend kan beroepen op hulp van derden om dergelijk bericht over te brengen”*. Hij beperkt zich wat dit laatste betreft evenwel tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien moeilijk te verenigen valt met zijn verklaring op het CGVS dat zijn moeder wisselende gedachten zou hebben en zou vrezen dat zijn broer was doodgeschoten als zijn gsm heel lang zou afstaan (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Hieruit blijkt immers dat er wel degelijk contact was met verzoekers broer via diens gsm.

Daarnaast wijst de adjunct-commissaris er in de bestreden beslissing op dat verzoeker niets afweet over de huidige situatie van zijn broer, geen eensluitende verklaringen aflegde over de omstandigheden van de verdwijning van zijn broer en bij de DVZ met geen woord gerept heeft over de ontvoering of verdwijning van zijn broer:

“Dat u niets over de huidige situatie van uw broer afweet is eveneens bevreemdend te noemen. U verklaart hierover dat uw broer verdwenen is en niet geweten is waar hij is of hoe hij is. U voegt het volgende toe: “Als hij in leven zou zijn, zou hij naar huis terug keren en als hij dood zou zijn dan kwamen we het wel te weten”. De vraag die zich hier opdringt is om welke reden uw broer uw familie niet zou contacteren. Zo verklaart u dat uw broer een eigen mobiele telefoon had (CGVS p. 14). Dat u twee jaar na de verdwijning van uw broer nog steeds geen nieuwe informatie bekwam over het lot van uw broer doet verdere rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Temeer uw verklaringen over de omstandigheden van de verdwijning van uw broer evenmin eensluitend zijn (CGVS, p. 14 en 15). Uw broer zou ongeveer twee maanden voor uw vertrek, met name in de maand saur van het jaar 1399 (april of mei 2020), verdwenen zijn (zie DVZ, Verklaring DVZ, 04/02/2021, p. 12). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS zegt u dat u en uw broer samen thuis waren toen de taliban uw woning binnenvielen. U zegt eerst dat uw broer toen meegenomen werd om kort daarop te verklaren dat jullie allebei op het zelfde moment wegliepen en u niet weet of uw broer door de taliban werd gevangengenomen. U geeft echter niet de minste concrete informatie over de omstandigheden van de verdwijning of mogelijke ontvoering van uw broer door de taliban. Gelet op uw bewering dat naast u en uw broer, ook uw vader en de vrouwen thuis waren toen de taliban de woning binnenvielen; is het eigenaardig dat niemand getuige zou zijn geweest van wat er met uw broer gebeurde of enige informatie kan delen van wat er met uw broer gebeurde. Uw broer was immers het hoofd doelwit van de taliban wegens zijn profiel. Dat het dan net u is die door het ingrijpen van een alerte tante aan de taliban kon ontkomen, zo zou deze tante u hebben weggeleid uit het huis in een doek zonder zich te bekommeren om uw broer, komt eveneens ongerijmd over. Uw verklaringen over uw broer en zijn huidige verblijfplaats komen verder in het gedrang wanneer blijkt dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 februari 2021 nog beweert dat uw broer S. (...) (DVZ: S. (...)) in Kabul woont. U blijkt evenmin in uw CGVS Vragenlijst op de DVZ met geen woord te reppen over de verdwijning of ontvoering van uw broer (DVZ, CGVS Vragenlijst). Gezien in deze vragenlijst gevraagd wordt om uw vrees bij terugkeer en de voornaamste elementen en feiten weer te geven, kan er geen begrip worden opgebracht voor het gegeven dat u niets verteld over de verdwijning van uw broer S. (...).”

Verzoeker betwist dat hij zich tegensprak en voert onder verwijzing naar zijn verklaringen op het CGVS aan dat hij net verdere uitleg bood over de omstandigheden waarin zijn broer verdwenen is. De Raad ziet evenwel niet in op welke wijze het stellen niet te weten of zijn broer door de taliban is gevangen genomen en dat zijn broer gewoon is verdwenen een verdere uitleg biedt voor zijn eerdere verklaring dat zijn broer werd meegenomen. Met zijn summiere betoog en het louter citeren uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS werpt verzoeker geen ander licht op de vaststelling in de bestreden beslissing dat zijn verklaringen over de omstandigheden van de verdwijning van zijn broer niet eensluitend zijn.

Zo verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat het eigen is aan een verdwijning dat men geen informatie heeft over de betrokkene, neemt dit evenwel niet weg dat verzoeker zelf verklaarde dat zijn broer naar huis zou terugkeren als hij in leven zou zijn en dat als zijn broer dood zou zijn, ze het wel te weten kwamen. Gelet op deze uitleg van verzoeker, stelt de adjunct-commissaris zich dan ook terecht de

vraag om welke reden verzoekers broer zijn familie niet zou contacteren, temeer nu deze volgens verzoekers verklaringen een eigen mobiele telefoon had.

Verzoeker voert nog aan dat Kabul de plaats is waar zijn broer op missie ging en verwijt de *protection officer* van het CGVS hem niet te hebben geconfronteerd met zijn verklaring bij de DVZ dat Kabul de verblijfplaats is van zijn broer. Hij haalt evenwel geen enkele bepaling aan die in een sanctie voorziet in geval werd nagelaten de verzoeker om internationale bescherming te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd. Bovendien heeft verzoeker de gelegenheid om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken bij de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, maar overtuigt hij *in casu* niet. Verzoeker werd immers gevraagd van al zijn broers en zussen de woonplaats of datum van overlijden op te geven. Dat hij dan van zijn ene broer de plaats zou hebben opgegeven waar deze op missie ging, terwijl deze broer zou zijn verdwenen, en van de andere broers en zussen wel de woonplaats zou hebben opgegeven, zonder daarbij enige toelichting te geven, is volstrekt niet aannemelijk.

Door verder nog te stellen dat (i) hij bij de DVZ had aangegeven dat de taliban erachter gekomen waren dat zijn broer bij het leger werkte en dat zij een inval pleegden in het huis en dat (ii) zijn broer op dat moment was verdwenen, doet verzoeker geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij bij de DVZ niets verteld heeft over de verdwijning van zijn broer.

Aldus slaagt verzoeker er niet in om de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Ten slotte wordt in de bestreden beslissing nog als volgt geargumenteed:

“In zoverre er nog geloof zou kunnen worden gehecht aan uw verklaring dat uw broer bij de voormalige Afghaanse overheid werkzaam was, betekent dit niet dat er automatisch een vrees in uw hoofde kan worden vastgesteld. U dient deze vrees immers te concretiseren en individualiseren, waarin u niet geslaagd bent zoals blijkt uit voorgaande. U zegt enkel dat de taliban u als alternatief zouden meenemen als uw broer zich niet presenteerde aan hun (CGVS, p. 26). Er kan echter niet worden ingezien waarom de taliban u zou willen rekruteren wanneer u niet voor de overheid zou gewerkt hebben maar wel uw broer. Immers, in deze context kan u bezwaarlijk worden beschouwd als een betrouwbare rekrut. Voorts dient er op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.”

De Raad ziet niet in – en verzoeker licht niet toe – op welke wijze verzoeker door in zijn verzoekschrift te stellen dat de taliban na zijn vertrek nog navraag hebben gedaan naar hem en dat het voor het interview meer dan een maand geleden was dat hij nog contact had kunnen leggen met zijn familie afbreuk doet aan deze of de voorgaande motieven van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven in zijn verzoekschrift ongemoeid laat en er dus geen afbreuk aan doet.

Verzoeker laat nog gelden dat het feit dat familieleden hebben gewerkt voor de vorige overheid voor hem wel een weerslag kan hebben. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat uit het voorgaande is gebleken dat hij door zijn gebrekkige, niet doorleefde en tegenstrijdige verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij familie heeft die heeft gewerkt voor de voormalige Afghaanse overheid, laat staan dat hij zelf of dat familielid door deze tewerkstelling in de problemen is gekomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker zijn vrees om door de taliban te worden gedood omwille van de beweerdte tewerkstelling van zijn broer bij het Afghaanse leger niet aannemelijk.

Nu geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden problemen met de taliban, is een onderzoek naar een veilig intern vluchtalternatief irrelevant.

Voorts voert verzoeker in zijn verzoekschrift een vrees voor vervolging aan in geval van een terugkeer uit het Westen.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere

steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021, in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, "*Guidance Note*" van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*" van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "*verwesterd*" zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de

Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game'. Het komt aan verzoeker toe in *concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van "*zina*" kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 21 en 72-79).

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift meent dat in onderhavig dossier geen onderzoek is gebeurd naar zijn vrees voor vervolging in geval van een terugkeer uit het Westen, gaat hij voorbij aan de volgende motieven van de bestreden beslissing:

"Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

*Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in *concreto* aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.*

*In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in *concreto* aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.*

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

De Raad wijst er tevens op dat verzoeker reeds verschillende kansen heeft gekregen om zijn situatie als terugkeerder vanuit de westerse wereld in de loop van de administratieve procedure ter sprake te brengen als reden waarom hij niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren. Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt. Bovendien kon verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen afleggen en via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voorleggen inzake zijn situatie als terugkeerder en zijn daaruit voortvloeiende vrees. Verzoeker heeft van deze mogelijkheid ook gebruik gemaakt.

Zo wijst verzoeker er in zijn op 14 mei 2023 neergelegde aanvullende nota op dat hij sedert januari 2021 in België verblijft en dat hij meteen begon aan zijn integratieparcours. Hij voegt bij deze aanvullende nota een taalattest waaruit blijkt dat hij in België met vrucht een cursus Frans gevolgd heeft. Bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt hij nog een verklaring van zijn werkgever en een loonfiche.

De Raad wijst er vooreerst op dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels twee en een half jaar in België verblijft, niet kan worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De loutere omstandigheid dat verzoeker met succes een cursus Frans heeft gevolgd en tewerkgesteld is in een *car wash* volstaat voorts niet om aan te tonen dat hij verwesterd zou zijn of als dusdanig zal worden gepercipieerd in Afghanistan of niet meer in staat zou zijn zich aan het waardenpatroon en de culturele normen in zijn land van herkomst te houden.

Voorts verklaart verzoeker geboren te zijn in januari 1997 en dat hij Afghanistan verliet omstreeks april 2020 (adm. doss., stuk 8, Deel 'DVZ', 'verklaring DVZ', nrs. 4 en 32), zodat hij bij zijn vertrek uit Afghanistan ongeveer 23 jaar oud moet zijn geweest. Er kan bijgevolg worden aangenomen dat hij zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Uit zijn verklaringen blijkt verder dat verzoeker nog familie heeft in Afghanistan en dat hij daar nog contact mee heeft (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22) zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in Afghanistan tot de vierde graad lager onderwijs naar school is geweest (*ibid.*, p. 11) en *Pashtou* spreekt (adm. doss., stuk 8, Deel 'DVZ', 'verklaring betreffende procedure'). Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Waar verzoeker in zijn op 14 mei 2023 neergelegde aanvullende nota nog citeert uit algemene landeninformatie over het regime van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat verzoeker niet concreet aantoonde dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Nangarhar, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen. Door in zijn op 14 mei 2023 neergelegde aanvullende nota louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke

elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die thans 26 jaar is, in Afghanistan zijn vormende jaren heeft gehad en er nog over een familiaal netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn vrees om door de Taliban te worden gedood omwille van de beweerde tewerkstelling van zijn broer bij het Afghaanse leger niet aannemelijk maakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's-aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*" en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "*COI Query Afghanistan*", november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een

reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Waar hij in zijn verzoekschrift zijn terugkeer uit het Westen en de tewerkstelling van zijn broer bij het Afghaanse leger als persoonlijke omstandigheden aanvoert, herhaalt de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat verzoeker de tewerkstelling en problemen van zijn broer niet aannemelijk heeft gemaakt. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat hij hierdoor een verhoogd risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Hoe dan ook ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – in welk opzicht de perceptie verwesterd te zijn en de tewerkstelling van zijn broer ertoe leidt dat het risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld voor verzoeker groter wordt.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN